

kriskras kiewit

verschijnt in februari, mei, augustus en november

mei 2006
JAARGANG 7 NR 27

KIEWITKERMIS

Jeroen Bogaerts op
Erasmus

Marc Cox in Kosovo

Thomas van Stee:
laureaat

COLOFON

Werkten mee aan dit nummer:

Dirk Geerts

Chris Goyens

Jef Leroy

Daan Vananderoye

Karel Van Vinckenroye

Gerard Verbeek

Limericks

Hugo Hermans

Tekeningen

Benny Lanssens

Verdelers van Kriskras Kiewit:

Johan Deroy

Louis Eerdekens

Chris Goyens

Carole en Valerie Goyens

Gerard Groenen

Hugo Hermans

Herman Jacobs

Valère

Knaepen

Guido Meuwis

fam.Nuyts-Nouwen

Julia Theunis

Rik Tholen

Maurice Vandersmissen

Karel Van Vinckenroye

Odette Verheyen

Rina Verbakel

Luc Vertessen

Artikels en kalendergegevens voor het nummer van augustus binnenbrengen of mailen voor 15 juli 2006

V.U. en redactie: Chris Goyens, Zavelvennestraat 63 te Hasselt
e-mail: chris.goyens@telenet.be
webadres: www.demanvanbarcelona.be

**KIEWITKERMIS
LUNAPARK "LUNA GAMES"**
26, 27 en 28 mei

BONNEN

| bij afgifte:
| €5 kopen=
| €15 krijgen
| + 1.000 punten

| bij afgifte:
| €10 kopen=
| €25 krijgen
| + 2.000 punten

| bij afgifte:
| €20 kopen=
| €50 krijgen
| + 5.000 punten

EDITORIAAL

Waarschijnlijk heb je ook de *persoonlijke brief* gelezen waarin multimiljonair Johnny Thijs van De Post met heel veel grote woorden zijn *beste klanten* van “achter de brug” dankt voor hun *begrip* voor zijn zo wijze maatregelen die De Post moeten helpen *gezond te blijven en ook morgen sterk te staan*... Wij bij *Kriskras* zijn er helemaal de mensen niet naar om ook maar iemand geen goede gezondheid te wensen en wij zijn de eersten om toe te juichen dat ook overheidsdiensten degelijk bestuurd worden, maar wij vragen ons wel af hoeveel postkantoren er in België volgens de criteria van onze multimiljonair nog zullen overblijven... Ik weet niet exact hoeveel inwoners “aan de andere kant van de brug”, dus “deze kant”, wonen, maar het moeten er toch meer dan achtduizend zijn! En als dat aantal mensen al niet meer voldoende is om een postkantoor open te houden, dan vraag ik me af op hoeveel plaatsen in Limburg nog een postkantoor open zal blijven... Eigenlijk moet je geen greintje schaamtegevoel meer hebben om al die mensen van “achter de brug” zonder blikken of blozen naar de Bampslaan te verwijzen, waar je nooit een parkeerplaats vindt en die je maar kunt bereiken als je voldoende tijd voor het (gelukkig gratis) openbaar vervoer hebt... of te voet of

per fiets, maar dat zie ik die vrouw van 80 jaar, die haar schamele spaarcentjes maand na maand aan de (vroegere) “bank zonder kosten” toevertrouwde, nog niet direct presteren... Zoals een halve eeuw geleden mag zij, net als de duizenden andere mensen van de “andere kant van het kanaal”, voor een elementaire dienst weer “naar de stad”...

Het zal gedelegeerd bestuurder Johnny Thijs allemaal worst wezen en wij zullen het wel overleven en er geen boterham voor laten... Maar hij zou toch moeten weten – en met hem ook de voogdijminister (toch van de partij die zegt dat ze het voor de “kleine man” opneemt) en waarschijnlijk ook onze lokale politici – dat zelfs een eenvoudige en welwillende (en helemaal geen “verzuurde”) burger zich vragen stelt bij dergelijke beperkingen van de openbare dienstverlening op een ogenblik dat de media hem vertellen dat de peperdure kabinetten van ons topzwaar politiek apparaat nog nooit zo talrijk bemand geweest zijn en dus handenvol geld verslinden, dat de banken miljarden winst maken, dat een recordbedrag aan dividenden wordt uitgekeerd, dat de efficiënte controle op echte vermogens werkelijk nergens staat... enz. enz.

Gerard Verbeek

H. VORMSEL

ZONDAG 30 APRIL 2006

Het worden er elk jaar maar minder. Dit jaar waren ze slechts met 16. In 2004 waren er 43, in 2005 nog 36. We zetten onze jeugd even in de kijker en wensen hen veel succes !

foto 1

foto 2

v.l.n.r.

foto 1: Ghislaine Boonen, Martijn Withofs, Kristof Vandikkelen, Inez Demot, Kristien Tombal, Niels Adriaens.

foto 2: Nicolas Gielkens, Pieter Bosmans, Jasper Simons, Michiel Philippaerts, Tom Braeckmans, Denise Manteleers.

foto 3: Massimo Berti, Thomas De Rechter, Hans Robijns, Aurelie 's Jongers, Sanne Vanholst, Sarah Clukers, Servaas Bosch.

REAL KIEWIT

1996 **bestaat 10 jaar. Proficiat!** 2006

**Wie dat met hen wil vieren is van harte welkom
op hun jaarlijkse barbecue op**

ZONDAG 11 JUNI 2006

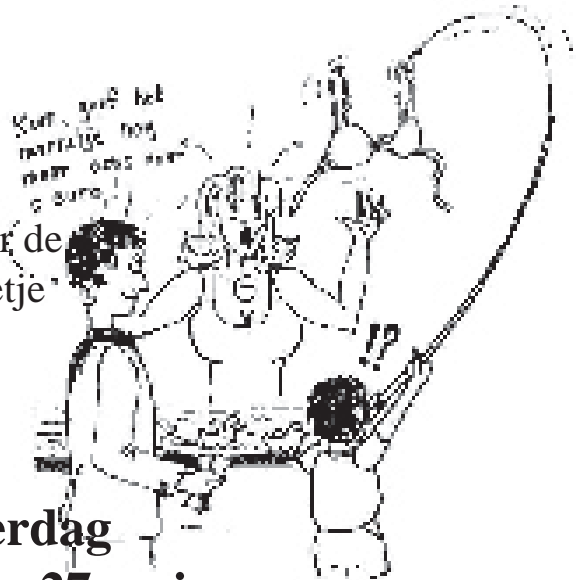
sporthal-Kiewit van 17.00 u. tot 21.00 u.

Kaarten: €5 of €10 te bestellen bij T. Loiacono op 011.21.12.06

KIEWIT KERMIS

Er staat weer heel wat op het programma voor de volgende Kiewitfeesten. Misschien is een beetje uitleg bij de affiche op de achterzijde handig.

Vrijdag

26 mei

Kermis: opening om 17.00 u. Je vindt enkele bonnen voor gratis activiteiten op de binnenkant van de kaft.

Springkastelenpark geopend vanaf 17.00 u. op de speelplaats van de school.

Kinderrommelmarkt vanaf 17.00 u. op de speelplaats van de school.

Petanque om 18.00 u. op de petanquebanen naast de school. Deelnemers, gelieve minstens om 17.30 u. aanwezig te zijn om je in te schrijven zodat de ploegen samengesteld kunnen worden en de wedstrijden op tijd kunnen beginnen.

Toeternietoe brengt prachtige sfeermuziek in de feestzaal van De Binder vanaf 20.00 u. tot in de late uurtjes!

Zaterdag

27 mei

Minivoetbal: de wedstrijden beginnen om 10.00 u. Je kan hiervoor inschrijven bij Daan Vananderoye op 0485.75.12.23

Het zijn ploegen van 5 personen. Er is een apart klassement voor -30-ers en ouderen.

Skeeleren -15 km : start stipt om 10.30 u. Gelieve om 10.00 u. aanwezig te zijn op de speelplaats van de school om een beetje uitleg te krijgen.

Volleybal voor de dames: wedstrijden beginnen om 13.00 u. in weide Jordens. Inschrijving eveneens bij Daan Vananderoye op 0485.75.12.23.

Prijsuitreiking sportwedstrijden om 18.00 u. op de speelplaats/pleinen.

Jeugdclublokaal is open vanaf 21.00 u.

zaterdag 27 mei

Kindermatinee: ook de jongeren mogen een fuifje hebben. Deze vindt plaats in de feestzaal van De Binder van 19.00 u. - 21.00 u..

70- 80- 90-fuif met DJ WAAR vanaf 21.00 u. eveneens in de feestzaal van De Binder.

De Kettters maken gedurende deze twee dagen lekkere hamburgers!

De Benji-Run! Hij is 10 m lang, 3,5 m breed en 2,5 m hoog, gratis en voor iedereen toegankelijk. Dit is een initiatief van jeugdclub 't Geverke.

Ze gaan nu de klein postjes slopen
Maar wat als je zegels wil kopen?
Dan wacht toch Sabien
of Danny misschien
met zegels en glimlach met hopen

Kriskras zoekt enthousiastelingen die graag contactpersoon willen zijn voor hun straat of wijk van Kiewit, dus alle nieuwtjes, prestaties, wetenswaardigheden enz. meedelen!

Wil je ons helpen, bel dan even naar Chris Goyens op 0484.60.64.13.
Alvast bedankt!

Jos Elens bezorgde ons voor de derde keer een recept om thuis uit te proberen. Deze keer zijn het sandwiches. Je vindt het volledige recept op onze website www.demanvanbarcelona.be.
Veel succes!

MIJN SEMESTER IN ABERYSTWYTH...

Hoi, ik ben Jeroen Bogaerts, een rasechte bewoner van de Kiewitse Hei, en ik ben net terug uit het universiteitsstadje Aberystwyth in Wales, waar ik de vele positieve aspecten van het Erasmusproject van de Europese Gemeenschap heb mogen waarderen. Aberystwyth? Die naam mag dan klinken als die van een klein gehucht in het verre China, het is echter een doodgewone studentenstad als Leuven.

Met deze tekst zou ik iedere student die de gelegenheid krijgt om aan een dergelijk uitwisselingsprogramma deel te nemen, willen duidelijk maken dat hij of zij die kans moet grijpen. Al in het secundair onderwijs droomde ik al van een internationale vriendenkring: studeren – nou ja, ik was nog jong - in het buitenland, een buitenlands lief, vrienden van overal ter wereld...

Toen ik het Erasmusprogramma leerde kennen, wist ik dat dat mijn ding was. Je kunt je wel voorstellen hoe ik mij voelde toen ik hoorde dat ik geselecteerd was? Ik zocht informatie over 'Aberystwyth', mijn toekomstige universiteit, Wales in het algemeen... Ik las verslagen van vroegere Erasmusstudenten, praatte er uren over met kameraden en met mijn vriendin. Ik blokte heel hard voor mijn examens om er toch maar zeker van te zijn

dat ik niet zou zakken... Uiteindelijk was er dan die bewuste 23 september, dag van vertrek. Een treinreis van een hele dag, vier verschillende treinen. In het station van Aberystwyth was het erg koud en we hadden er geen idee van waar we naartoe moesten. Buiten het station stond de 'Student Union', de koepelorganisatie van alle studentenverenigingen, klaar met een busje dat ons naar ons kot zou brengen. Natuurlijk moest het met mij weer mislopen. Esther, ook Erasmusstudente, en ik misten de eerste bus. Wij wisten alleen dat wij het komende semester op een campus met de poëtische naam "Llanbadarn" zouden zitten. Eén gemiste bus, een half uurtje en veel kou later zijn we dan toch op onze campus geraakt. En ja, daar sta je dan, verkleumd, uitgeput, met drie valiezen voor een hoop gebouwen en in één daarvan ligt jouw kamer. Toch vonden we sneller dan verwacht het Cletwr-gebouw en gingen er binnen. Ik hoorde een soort gebrekkig en vreemd Engels - later werd mij duidelijk dat dit "Erasmus-Engels" was - en ik liep meteen in die richting. In de keuken zaten acht of negen studenten, mensen die ik nog nooit had gezien maar waarvan ik besepte dat ik hen de komende vier maanden nog heel veel zou zien. Ik was toch blij verrast toen bleek dat

Ik kan het verhaal vertellen over de twee Britten die we wijsmaakten dat we afkomstig waren uit Rusland door enkel met medeklinkers te praten. Maar het verhaal zal nooit hetzelfde zijn als in het echt. Het was een deel van de “Erasmus-ervaring”, het beest waar elke ex-Erasmusser over praat. Voor mij bestond deze ervaring uit veel aspecten.

er nog twee Belgen waren. Toen ik eindelijk in mijn bed met een grote ‘smile’ naar het plafond lag te staren, besepte ik dat ik hier “the time of my life” ging hebben. De volgende dagen hadden we Erasmusbijeenkomsten en leerden nieuwe mensen kennen. Steeds meer en meer besepte ik wat Erasmus was en waarom ik daar ook weer zolang al van droomde.

Maar wat is dan die Erasmus-ervaring? Vandaag kreeg ik een brief van een Canarische vriendin die ik tijdens de uitwisseling heb leren kennen. Ze schrijft: “It was so nice the Erasmus trip that although I describe it to people, they cannot get the idea, you have to live it to believe it...?” Deze zin vat kort en bondig samen hoe ik mij nu – na Erasmus – voel. Ik kan mijn familie, vrienden en vriendinnen, en anderen zoveel vertellen over het voorbije halfjaar, maar nooit zullen ze – tenzij ze zelf Erasmus hebben beleefd - begrijpen hoe het werkelijk is (geweest).

Vooreerst was er het feit dat ik thuis bij mijn ouders leef en elke dag naar de universiteit fiets. In Wales woonde ik ver weg van mijn ouders, alleen met kameraden om me heen die elke dag samen met mij beleefden. Je hebt er andere vrienden, een andere thuis. Na één of twee weken was het me al duidelijk dat de meesten van hen vrienden voor het leven aan het worden waren. We werden samen wakker, ontbeten samen, wandelden samen naar de unief, deden samen dwaas en ... feestten samen. Ook onze eerste woordjes Welsh leerden we samen...

Het mooiste dat je kan doen tijdens zo’n verblijf is rondreizen. Door samen met de anderen door de bergen te trekken, een stad te bezoeken, op weekend te gaan, leer je hen veel beter kennen. En ‘s avonds kom je thuis en ben je nog steeds samen. Je praat uren over de trip die je gemaakt hebt, wisselt foto’s uit, lacht je krom met

de dingen die je uitgehaald hebt... Maar Erasmus is tenslotte een uitwisseling van studenten. En daar komt het: 'studeren'... Tenslotte ben je niet zomaar vier maanden op reis, je moet ook les volgen, essays schrijven en examens maken. Maar als je voor het eerst op kot zit, samen leeft met zestig geweldig toffe (soms nogal geschifte) mensen en kennismakt met een twintigtal verschillende culturen waarvan je alles wil leren, dan heb je heel wat wilskracht nodig om achter je boeken te gaan zitten. De eerste weken is dat nogal moeilijk, maar naarmate het semester vordert, begint iedereen wat meer te blokken en ben je verplicht hetzelfde te doen. Het systeem in Groot-Brittannië is echter goed op dit vlak: men verplicht je je lessen bij te houden omdat je essays moet schrijven. Je leert daar in principe meer door bezig te zijn met de leerstof dan door ze te blokken. Als ik praat met kameraden die de Erasmuservaring in andere landen hebben opgedaan, wordt het me steeds duidelijker dat de moeilijkheidsgraad in België erg hoog ligt in vergelijking met de rest van Europa. In Wales had ik nooit het idee dat ik niet kon volgen tijdens de les. Godzijdank had onze prof in Hasselt ons verteld dat Erasmus meer is dan studeren, het is eerder een les over en voor het leven.

Die vier volle maanden gingen zo

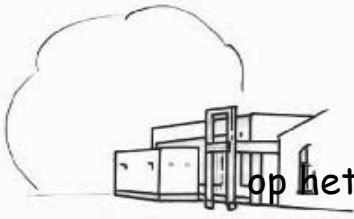
snel dat ik echt spijt heb dat ik er maar voor 200% en niet voor 300% van genoten heb. Toen ik met Kerstmis voor twee weken naar huis kwam, voelde ik al dat deze ervaring mij had veranderd. Ik miste mijn vrienden uit Wales heel erg, hoewel ik wist dat ik ze vlug weer zou zien. Het was dan ook pijnlijk toen we helemaal op het einde van de vier maanden afscheid moesten nemen en beseften dat het gedaan was. De laatste week moet wel de meest gruwelijke week ooit geweest zijn. Elke avond was er wel een afscheidsfeestje in de pub, elke avond een nieuwe afscheidsspeech en elke volgende morgen weer iemand weg, terug naar zijn thuisland. Na die vier maanden kenden we elkaar zo goed, zo door en door dat een leven zonder elkaar haast ondenkbaar werd.

Er waren enkele afscheidsspeeches die mij altijd zullen bijblijven. Achteraf bekeken is Erasmus dus voor mij veel meer gebleken dan wat ik ervan verwachtte. Het was het beste wat mij ooit in mijn leven is overkomen, en ik denk niet dat iets dit ooit zal overtreffen. Mijn verwachtingen voor het vertrek waren hooggespannen, maar de werkelijkheid overtrof ze allemaal... Mocht ik de kans krijgen om opnieuw "op Erasmus te gaan", ik zou niet twijfelen.

Jeroen Bogaerts

Zondag 9 juli Groot Heifeest!!!

op het Schutterspleintje naast zaal de Heiwind

programma:

- Vanaf 11.00 u. - gratis kinderrommelmarkt
- Vanaf 14.30 u. - kinderanimatie met schminken, goochelen, ballonnen plooiën, muziek en dans door professionele clowns. springkasteel.
- Vanaf 17.00 u. - barbecue tegen zeer democratische prijs
- optreden van toneelgroep 'De Demerkes' en coverband 'Averechts'

De toegang is gratis!

Barbecue: keuze uit onderstaande 3 menu's

Menu 1 voor €5 : barbecueworst

Menu 2 voor €8 : barbecueworst en gemarineerde kotelet.

Menu 3 voor €10 : barbecueworst, gemarineerde kotelet en saté.

Uitgebreide saladebar, sauzen en stokbrood zijn inbegrepen!

Inschrijven kan:

- Via overschrijving op rekening 778-5931070-60 t.a.v. De Demerkes, met vermelding van naam, aantal en soort menu's.
- Bij Bea Truyens Hasseltse Beverzakstraat 169 Hasselt 011.81.74.10.

Bij inschrijving en betaling vóór 28 juni krijg je bij elk menu 1 consumptie gratis.

KAPITEIN MARC COX, EEN KIEWITENAAR IN KOSOVO

Wie regelmatig in De Binder komt heeft Marc wellicht gekend als vrijwilliger-uitbater van de cafetaria op woensdagavond. Hij woont in de Rietstraat en stuurt een brief voor de mensen van Kiewit.

Hallo, luitjes. Even een kleine update van het verloop van de opdracht hier. Na bijna een week regen en wind en temperaturen beneden alle peil begint het nu toch een beetje op te klaren. Niet dat we klagen hoor, maar het mag wel een ietsje warmer. Binnenkort zullen we wel weer klagen omdat het te warm is maar ja, zo zijn mensen nu eenmaal.

Nadat we de zaak hier hebben overgenomen, beginnen er zich stilaan patronen te vormen in de werklust.

Iedereen heeft ondertussen voor zichzelf uitgemaakt wat hem/haar te doen staat en op welke manier het werk zal aangepakt worden. Hier en daar moet er nog wel wat bijgestuurd worden maar over het algemeen zijn er geen structurele problemen meer. Wij hopen dat zo te houden tot we worden afgelost einde juli.

Voor degenen onder jullie die niet weten wat wij hier uitspoken even snel een résumé. Onze ploeg bestaat uit 38 mensen die allemaal logistiek gevormd zijn en de meesten hebben zich in één of ander vak gespecialiseerd. Zo zijn er mecaniciens, elektromecaniciens, bevoorraders, een wapenmaker, een facteur, een specialist controle der bewegingen (zowel over de weg als met de trein, het schip of het vliegtuig) en last but not least hebben we een soort klusjesman die zowel schrijnwerker als plaatslager is en als zodanig al menige klus heeft geklaard. Enkele van onze mensen zijn afgedeeld bij de staf van de compagnie als Kwartiermeesters (QM) en zorgen daar voor het goede verloop van de (logistieke) dingen. Onze opdracht bestaat erin de compagnie te steunen in al haar facetten. Wij onderhouden de voertuigen (jeeps, camionettes, fietsen, tanks en bussen), zorgen dat de was van een 200-tal mensen drie keer per week wordt gedaan, bezorgen de post en de colli's, kopen om dringende redenen dingen aan die ter plaatse te krijgen zijn en waarvoor het luchttransport

uit België te lang zou duren en te kostelijk zou zijn. Bij onze QM (zie hierboven) kan iedereen terecht voor alles wat kledij en het onderhoud van persoonlijk en collectief materiaal aangaat.

Die ploeg is ook verantwoordelijk voor de drankbevoorrading en moet de bar bedienen van 19.00 tot 22.00 uur. Alleen dan kun je een pintje consumeren. De bar is ook op andere uren open maar dan kun je alleen frisdranken of koffie krijgen.

Verdere ontspanningsmogelijkheden zijn de klassieke sportevenementen zoals voetbal- en andere sporttornooien. Natuurlijk kunnen de grote sportevenementen zoals Wimbledon (tennis), het W.K. voetbal enz. op groot scherm gevolgd worden. Ook de wielierliefhebbers en Boonen-fans komen aan hun trekken.

Zo, ik hoop dat dit een beetje schetst wat wij hier zoal uitspoken. Als jullie een mailtje willen terugsturen, dan kan dit natuurlijk op mijn thuisadres: cox_marc@telenet.be of via mijn mailadres in Kosovo: marc.kosovo@hotmail.com.

Dat wil ik nog even vermelden. Iedereen heeft hier de mogelijkheid aan te sluiten op het internet en op de kamer TV (satelliet!) te kijken. Het eten is hier zeer goed, enkel de bedden vallen een beetje tegen. Maar ja, zoals ik al zei, klagers zijn zaggers maar ik ben er zeker van dat deze vier maanden voorbij zullen zijn eer we er erg in hebben en dat de verhalen dan verteld zullen worden op een terrasje ergens in België bij een goeie trappist (van 't vat, als het even kan, en met een blokje abdijskaas erbij).

Houd u niet in om even te antwoorden. Contact met het thuisfront is een van de belangrijkste zaken voor mensen die tijdelijk een andere levenswijze moeten aannemen.

Kapitein Marc COX - Comd Det Log - BELUKOS 21

Zou Marc Cox zich in Kosovo krenken?
Of zit hij aan Linda te denken?
Ik denk dat hij meer
zich afvraagt wanneer
gaan ze mij nu nen tripel gaan schenken!

Als je't mij vraagt:
CHIRO
KIEWIT

Dames en heren, welkom!!
Vandaag beginnen we met een korte, makkelijke vraag...
Wat zou een kind best doen op zondagnamiddag?

- a. In de zetel voor de vijfde keer naar zijn/haar lievelingsfilm kijken
- b. Naar de Chiro gaan
- c. Zich vervelen

Inderdaad, het juiste antwoord is naar de Chiro gaan. Proficiat, u bent geslaagd!

Geloof me, de Chiromeisjes van Kiewit zijn meiden die weten wat fun hebben is!

Elke zondag staan er tien gemotiveerde leidsters klaar om de

kinderen een spetterende namiddag te bezorgen.

Na vijf dagen stilzitten op school is het tijd voor ontspanning, en dit wil de Chiro aan kinderen geven. Kinderen ontdekken graag veel nieuwe dingen, willen uitstapjes maken en nieuwe mensen leren kennen. Deze dromen probeert de leiding te realiseren zodat de kinderen kunnen groeien als persoon. Er wordt heel wat beleefd daar in de Vijversstraat op zondagnamiddag (14.00u. – 18.00u.)!

Bosspelen, stadsspelen, een heus uitstapje, knutselen, volksdansen, gek doen, lachen, koken, gezelschapsspelen, geheimen delen, zot doen, zwemmen, waterspelletjes spelen, samen een film bekijken,... Je ziet, er is niets wat niet mogelijk is op de Chiro.

Ook wordt er elk jaar in juli een bivak georganiseerd (21-31 juli).

Ook dit jaar gaat deze toffe bende tien onvergetelijke dagen beleven op een stoere bivakplaats die nog onbekend is voor de leden. Voor de kleinsten onder ons duurt het bivak slechts vijf dagen. Het bivak wordt elk jaar ingekleed in een origineel, verrassend thema en er worden de gekste avonturen beleefd. We gaan een hele dag op trektocht naar een leuke plek, de laatste avond is er een kampvuur en de oudsten gaan op tweedaagse.

Je merkt het wel, naar de Chiro gaan is niet zo maar een bezigheid op zondag, het is veel meer dan dat!

Er worden de mooiste dingen beleefd en fantastische banden gelegd en onderhouden!

Jaja, ik hoor jullie al denken: 'mmm, dat zie ik wel zitten, zo een toffe boel' of 'mmm, de Chiro zou ideaal zijn voor mijn dochter'.

Ik kan je maar één raad geven: probeer het uit en zak in september af naar de Chirolokalen in de Vijversstraat, het is de moeite waard!

Dames en heren, we sluiten af met nog een korte, makkelijke vraag... Chiro is...

- a. voor mietjes
- b. saai en zeker niet leuk
- c. super, fantastisch, geweldig en voor toffe peren!

Inderdaad, het juiste antwoord is super, fantastisch, geweldig en voor toffe peren! U was een toffe kandidaat en graag tot in september! U komt toch ook?

Uw quizmaster van dienst,

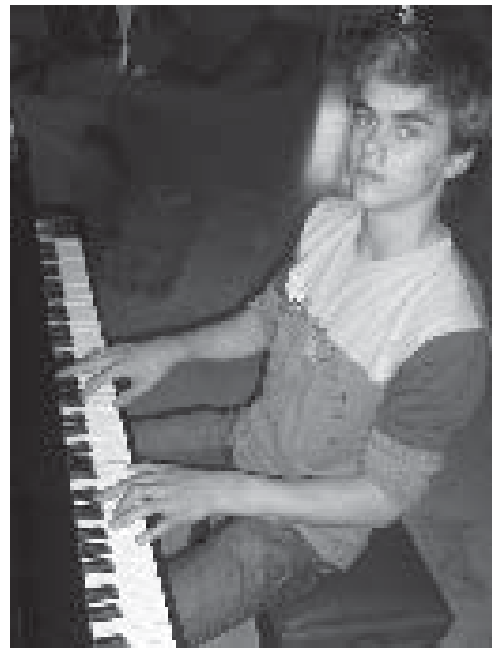
Lieve Daens

LAUREAAT THOMAS VAN STEE

Op 12 maart 2006 nam Thomas van Stee, Vijversstraat 111, (straks) 15 jaar oud, met groot succes deel aan een pianowedstrijd middelbare graad die om de twee jaar wordt georganiseerd door de V.Z.W. Cantabile in Antwerpen. Een maand eerder had hij in een schifting voor deze wedstrijd een echte vakjury al overtuigd van zijn mogelijkheden, maar hij was niet de enige kandidaat voor de finale. Tijdens die finale speelde hij evenwel zo overtuigend een opgelegd pianostuk van Geert D'Hollander, de *Inventio 9 van J.S. Bach en Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen. Präludium nach J.S. Bach van Franz Liszt*, dat de jury hem tot eerste laureaat van de wedstrijd kroonde. Kriskras, dat toch zo graag goed nieuws uit Kiewit brengt, ging even met de jonge laureaat praten.

En wat hoorden we? Dat het succes in deze wedstrijd wel zijn grootste maar niet zijn eerste "kunststuk" was... In 2004 had hij ook al aan de wedstrijd van de V.Z.W. Cantabile in Antwerpen deelgenomen. Hij had toen de tweede prijs behaald. En vorig jaar was hij eveneens laureaat van de pianowedstrijd prinses Christina in Maastricht... Na een dergelijk succes krijgt de laureaat gewoonlijk wat CD's en ook wel

een sommetje als prijs, maar de interessantste beloning voor de vele en zware inspanningen zijn wel de grotere kansen die de laureaten op muzikaal gebied krijgen. Een deel van de prijs voor zijn prestatie in Maastricht was o.m. een masterclass bij Paolo Giacometti en het was voor Thomas echt een plezier zichzelf bij zo een internationaal bekende meester zo snel vorderingen te voelen maken! Een deel van de Cantabile-prijs in Antwerpen dit jaar was een concert in de abdij van Corsendonck en een optreden met het Vlaams Jeugdorkest in Antwerpen in november 2006. Daar kun je geen belabberd figuur slaan, je moet dan heel hard werken om daar op niveau te spelen, maar je leert er oneindig veel bij op korte tijd... Daarom zijn publieke optredens dan ook heel belangrijk. In 2005 trad hij ook op tijdens een van de zomerconcerten in het Stadsmus te

Hasselt, in het begijnhof van Turnhout en tijdens een huisconcert bij een notaris in Schoten, waar ook enkele geselecteerde jonge Duitse pianisten speelden. Gevolg? Dit jaar zal Thomas een paar keren optreden in Duitsland... Zo ver staat hij nu, na zeven jaar piano onder leiding van een leerkracht. Of de weg die voor hem ligt nog lang is en ... hard? Het eenvoudige maar besliste antwoord: "Het gaat nog en we zullen wel zien..."

En wat hoorden we nog meer? Dat Thomas niet alleen op muzikaal gebied al een aardige weg heeft afgelegd, maar ook op hoger niveau meedraait in het keurturnen: begonnen bij turnkring Olympia in Zonhoven, nu al enkele jaren een heel aantal uren zware training bij Sta Paraat – vier keer per week oefensessies van drie uur en vorig jaar zelfs vijf sessies van drie uur! -, en daarbovenop een viertal tornooien... Marc Caluwaerts, zijn zeer toegewijde leraar piano aan het Stedelijk Muziekconservatorium te Hasselt, is wel niet zo gelukkig met deze doorgedreven sportbeoefening, want hij zou zijn begaafde leerling niet graag het slachtoffer van een sportongeval zien worden... Thomas vindt de combinatie piano en turnen nochtans tof. Ze geeft een goed evenwicht...

En toen ging de oud-onderwijzers die ik ben, even aan het rekenen...

Thomas moet een studie- en werkweek van ruim zestig uur hebben. Hij zit in het derde jaar Wetenschappen-Wiskunde in de Humaniora Kindsheid Jesu, Kempischesteeweg, waar hij alleszins 32 lessen per week heeft; hij behaalt relatief gemakkelijk goede schoolresultaten, maar die krijg je ook weer niet zonder enige naverwerking van de leerstof, dus studiewerk thuis; driemaal per week volgt hij (minimaal) een uur muziekles in het Conservatorium – algemene muziekcultuur en instrument -, dit jaar beëindigt hij er de middelbare graad en de komende jaren volgt dan de hogere graad met o.m. harmonie en kamermuziek... De leraar piano eist dat zijn leerling zeven dagen op zeven op zijn minst één uur piano speelt; hij zou hem graag een drietal uren per dag zien spelen, maar er zijn grenzen; een opgroeiende jongen moet toch ook nog kunnen eten en slapen. Toen we de optelling van al die uren maakten, vond ik het nog het meest verheugend dat Thomas op geen enkel ogenblik ook maar liet vermoeden dat hij dat hectische leven als een karwei aanvoelde, dat hij die zware inspanningen alleen onder druk van zijn omgeving volhield, dat hij het voorbeeld van veel talentvolle leeftijdsgenoten zou volgen en afhaken... Ik heb nog maar zelden een jongen van nog geen 15 jaar zo

spontaan horen zeggen: “Het vergt wel wat discipline: je komt thuis van school en dan begin je met je volgende taak...” En of het vele geheugenwerk – solisten spelen uit het hoofd! – niet te belastend was? En weer zonder kapsones: “Het gaat nog. Soms verschrik ik wel eens: Oei, Thomas, dat was ernaast! Maar dan moet je toch door. Ik ben tijdens een optreden eens gestopt na een fout, maar ik heb eruit geleerd: altijd doorzetten, je door het dipje heen knokken, nooit opgeven.” In onze jonge jaren noemde men dat

“karakter”... Maar er zijn ook nu nog heel wat jonge mensen die het hebben en Thomas is één van hen!

En bij het genot dat ik, “oude(re)” man, beleefde aan het beluisteren van een “puber” die een uur lang al je vragen met de grootste eenvoud, een beetje bedeesd zelfs, heeft beantwoord, kreeg ik nog een heerlijk toemaatje, toen Thomas met heel veel temperament Liszts *Präludium nach J.S. Bach* voor mij speelde.

Proficiat Thomas, dank je, en veel succes toegewenst.

Gerard Verbeek

HASSELTSE PALIO

WOENSDAG 24 MEI 2006

Deze fietswedstrijd tussen de 17 deelgemeenten van Hasselt (15 wedstrijden) start op het Kolonel Dusartplein om 19.00 u.

We zoeken nog deelnemers voor Kiewit!

Er is voor ieder wat wils:

jongen, meisje, man, vrouw, je bent tussen 4 en 80, je mag rijden met een driewieler, een BMX, een stadsfiets of een mountainbike (dit jaar echter geen tandem) en er is zelfs een familieproef.

Voor deze laatste moet je met 4 personen van minimum 12 jaar zijn.

Ben je geïnteresseerd, bel dan heel snel naar Ann Maes op 011.21.08.50, Filip Scheepers 011.72.90.18 of Kristl Veestraeten 011.24.10.37.

Zeker komen supporteren en genieten van de uitgebreide randanimatie.

NA 45 JAAR ...EEN TERUGBLIK OP 1960 (3)

Niemand realiseert zich echter wat Joos Vanvoorden in die jaren in alle stilte voor Kiewit gedaan heeft; hij “werkte op de stad”, kende als bureauchef iedereen die bij de besluitvorming en uitvoering door de stadsdiensten betrokken was en met zijn grote beminnelijkheid heeft hij veel kleine problemen kunnen oplossen zonder dat de burgemeester of schepenen dat wisten. Dat kon toen nog!...

Het tracé van de toen wel bestaande straten is sindsdien nauwelijks veranderd, maar de uitrusting is aanzienlijk verbeterd. Het globale wegenpatroon blijft nochtans slecht. Het is een gevolg van allerlei historische factoren en die zijn niet meer te verhelpen, maar als er over een optimale urbanisatie van onze wijk dan al nagedacht mag zijn, het resultaat van dat denkwerk zal wel niet bekroond worden!

In februari-maart 1960 werd de waterleiding in de Vijversstraat aangelegd. Om de “zuinige” Kiewitenaren – men zou immers voor het water moeten betalen! – aan te zetten toch aan te sluiten, werd de aansluiting van de centrale leiding tot bij de teller in hun huis gratis

uitgevoerd. Wij hebben dus altijd water van de stad gehad, maar de bewoners van al de andere straten hebben zich daarna nog ettelijke jaren moeten behelpen met putten en pompen. Voor de volksgezondheid was dat zeker geen tolereerbare situatie.

In 1960 konden niet alle inwoners van de heide hun huizen met elektriciteit verlichten en op de uithoeken van lange straten als de Zavelvennestraat had men er bijzonder veel last van dat de stroom op het einde van de leiding erg zwak was. Boeren hadden het daardoor bv. heel moeilijk om tijdens de perioden van groter stroomverbruik hun elektrische dorsmachine in beweging te houden en zelfs – de weinig talrijke – doodgewone wasmachines met een bescheiden elektrische motor lieten het herhaaldelijk afweten. Boeren en huismoeders moesten dan 's morgens heel vroeg, 's avonds laat of zelfs 's nachts dorsen of de was doen. In 1960 zullen de al te schaarse lampen langs de wegen zeker niet verantwoordelijk voor lichtvervuiling geweest zijn, want er was nauwelijks enige straatverlichting.

De R.T.T. – Regie Telegraaf en

Telefoon - behandelde

Kiewit ook als een onderontwikkeld gebied. Toen wij begin jaren zestig na maanden wachten (!) toch telefoonaansluiting kregen, moesten wij de lijn delen met de bewoners van huis 179. Dat werkte zo: als wij belden, konden zij niet bellen en omgekeerd; normaal had dit niet mogen kunnen, maar bij herhaling hoorden wij elkaars gesprekken... Wij betaalden wel de volle prijs voor de aansluiting en het gebruik van de diensten, zoals dat heette! Zo zijn wij toch een vijftal jaren gekoppeld geweest.

Minder hoge eisen

De kwaliteit van de huizen was wel veel lager dan thans. De mensen verdienden relatief gezien veel minder dan nu, de gezinnen waren gemiddeld veel groter en de mentaliteit was heel anders dan thans: de eisen lagen veel lager en wie een bescheiden nieuw huis kon bouwen, had het alleszins al veel beter dan wat er vroeger – op enkele uitzonderingen na – in Kiewit gebouwd werd. Voor 1960 moest het grootste deel van de huizen met maar één salaris per huishouden afbetaald worden. De huizen hadden ook een kleinere bewoonbare oppervlakte dan nu, wat ook voor een deel te

wijten was aan het systeem van de bouwtoelagen; een huis was al vlug te groot om nog voor een bouwpremie in aanmerking te komen. Heel wat huizen werden gebouwd zonder toeziende architect. Er waren nogal wat architecten van de oudere generatie die standaardplannen maakten; het waren allemaal heel goedkope huizen met een stalletje erbij en de bekende benedenverdieping: de doorlopende plaats en de grote keuken, waarin men kon eten. De mensen kochten zo een plan voor een paar duizend frank omdat ze nu eenmaal een plan nodig hadden voor de bouwaanvraag. Ze zochten dan een aannemer en vanaf dat ogenblik werd alles in min of meer goede onderlinge verstandhouding tussen eigenaar en aannemer afgehandeld. Velen zijn nochtans door deze verkeerde zuinigheid in de problemen geraakt, omdat zij geen enkel verhaal tegen malafide of onbekwame aannemers hadden. De meeste huizen hadden geen garage, want een auto? Dat was voor “ooit wel eens”, thermopane was eveneens voor later maar vooruitziende mensen lieten wel de profielen van de ramen aan die mogelijke latere verbetering aanpassen. Voor de ramen werd hout of ijzer gebruikt;

speciale bedrijven zandstraalden en metalliseerden dat ijzer, zodat roest er minder vat op had. Materialen als aluminium, PVC, gemoffeld metaal waren nog onbekend in de bouw-industrie. Centrale verwarming werd eveneens beschouwd als een na te streven ideaal voor als het ooit financieel mogelijk zou zijn. De kunst-stoffen die nu in keukens zo kwistig verwerkt worden, waren nog uitzonderlijk; zo hadden wij nog een heuse bank aan de tafel waarvan de formicabedekking – een zeer harde kunststof - door de schrijnwerker zelf op meubelplaats was gekleefd. En een keuken met alle mogelijke snufjes van vandaag bewonderde men in tijdschriften als *Schöner wohnen*, maar men durfde er zelfs niet aan denken dat dergelijke luxe ooit doodgewoon zou worden. Onze schrijnwerker maakte voor ons huis een keukenkast van 2 meter bij 2,40 meter met zes laden, een aanrecht en elf deurtjes voor ... 2000 frank! Ik heb wel zelf het hout moeten gladschuren en het plamuur- en verfwerk moeten doen. Zo ging dat toen in de meeste huizen. Uiteindelijk voelden de mensen dat niet aan als een probleem, want vrijwel geen inwoners van Kiewit,

ook niet de meer welstellende nieuwkomers, hadden thuis de luxe van al de thans gewone bouw-faciliteiten gekend.

Voor de huizen met een beperkte bewoonbare oppervlakte kende de staat een bouwpremie toe: een basisbedrag met een verhoging per persoon ten laste. De bouwmaatschappij Kleine Landeigendommen kende ook premies toe, maar dan moest er een “stalletje” bij het huis gebouwd worden... Je ziet nog heel wat van die huizen in Kiewit. Wat is ons agrarisch verleden toch recent! Voor de rijkspremie kwam je maar in aanmerking als je bouwgrond niet meer dan zes aren groot was. Onze grond was 7a20ca groot en wat deed een goede Belg ook toen? Wij verkochten voor een symbolische frank 1a20ca aan moeder, de notaris maakte de akte op en wij kregen de bouwpremie... Toen moeder in 1990 stierf, hebben wij dat stukje voor de even symbolische frank teruggekocht... Ik las ooit in een tekst in *Time: Tax evasion is a national sport in Belgium...* Er is toch zo weinig nieuw onder de zon...

Gerard Verbeek

Fiets- en voetpaden in Kiewit

Het stadsbestuur bezorgde ons enige info omtrent fiets- en voetpaden in Kiewit naar aanleiding van het artikel in ons vorige nummer:

1. Het Ranonkelstraatje langs de spoorweg is reeds 5 jaren voorwerp van studie voor het schepencollege. Om een fietspad aan te leggen is er onteigening nodig van diverse verscheidene eigenaars, zelfs in onverdeeldheid. Ook de tuin van huize Bijmens, hoek Vijversstraat; zou dan een stuk moeten onteigend worden. Dit is zeer moeilijk of quasi onmogelijk. Toch heeft het stadsbestuur reeds diverse voorstellen gedaan (bvb éénrichtingsverkeer, afsluiten auto's, enkel fietspad...) maar telkens groot verzet bij de inwoners. In afwachting van definitieve onteigeningen- en dit kan omwille van de ingewikkeldheid van de situatie nog gerust een paar jaren duren- wil het stadsbestuur na de hoorzittingen eind vorig jaar, vier noodvoorstellen formuleren. Dit gaat in een info-zitting vooral met omwonenden en oudervereniging school kortelings besproken worden. Aan hen de keuze. Gelukkig en dat klinkt misschien vreemd, is er nog altijd geen ongeval gebeurd in dat straatje. Fietsers houden immers het verkeer op dat door de smalle weg ook maar in één richting kan. Het straatje is van oudsher een servitudeweg van de spoorwegen, dus geen eigendom van de stad. De rest van de Ranonkel-

straat richting Kemp. Steenweg, is opgenomen in het rioleringsplan van Aquafin (voorzien 2006 maar er is een achterstand bij de Vlaamse Overheid van 3 tot 4 jaren). Een heraanleg van de volledige straat door de stad is dan ook voorzien bij gelegenheid van deze rioleringswerken. De stad is immers gebonden aan dit totaal rioleringsplan.

De vroegere opgenomen derde ring naast de Ranonkelstraat heeft het huidige bestuur geschrapt en vervangen door het ontwikkelen van een natuurbiotoop.

2. Wat de aanleg van stoepen in de Vijversstraat betreft, is er enkele jaren geleden een herinrichting gebeurd van de straat na infozittingen met de bewoners. Oorspronkelijk wou het bestuur meer verkeersobstakels voorzien maar de inwoners vroegen behoud van parkingplaatsen die dan ook mooi aangelegd werden in een zone 30. Inwoners die een bloembak wensen kunnen dat ook bekomen. Kortelings werden er nog parkeerplaatsen rond de school weggenomen, ondanks protest van sommige omwonenden, in het kader van een veilige schoolomgeving. De straat is alleszins veel mooier en veiliger geworden ook al staan nog werken

te gebeuren voor de schoolomgeving.

Het achterliggende gedeelte Vijversstraat bestaat uit losstaande éénsgezinswoningen waarvoor nergens in Hasselt stoepen gelegd worden. Dat er aan de andere zijde een stukje stoep gelegd werd heeft te maken met het mooie initiatief Buitenschoolse Opvang dat de stad Hasselt genomen heeft in oude labo Dochez. Voor de veiligheid van de kinderen werd er daar terecht een stuk stoep aangelegd tot aan de Buitenschoolse Opvang.

3. Voor losliggende stoeptegels, gaten in de weg, kapotte lampen of andere problemen kan iedere inwoner bellen naar de gratis Groene Werklijn, tien jaren geleden ingevoerd. Binnen de

48u zal de sectorverantwoordelijke gaan kijken, een rapport maken en een werkbond met schema (kosten en prioriteit) opstellen voor herstel. Voor de wijk Kiewit is er ook een sectorverantwoordelijke van de technische dienst die daar volledig voor verantwoordelijk is. Deze werklijn kent een groot succes in Hasselt en werkt met dit systeem uitstekend. Naast de inwoners zelf kunnen ook de stadswacht en wijkagent voor Kiewit dit soort defecten melden. Men kan ook altijd het initiatief vragen voor een 'straat-hoorzitting'.

Verantwoordelijke : groeningénieur Vandekerkhof Geert.

Toon Hermans, Schepen van Welzijn

Wie Kriskras Kiewit wil helpen te blijven bestaan en wie natuurlijk wil werken voor een ticket voor Pukkelpop, kan weer inschrijven.

Je bent minimum 18 jaar. Je taak bestaat in het afsluiten van een straat of

het bewaken van een parking.....

Alle inwoners van Kiewit krijgen absolute voorrang om mee te werken. **Die voorrang geldt tot 1 juli.** Daarna vullen we de tekorten aan met ook niet-Kiewitenaren. Hier geldt de regel van 'wie eerst komt eerst maalt'.

Inschrijven kan op e-mail : chris.goyens@telenet.be

Voor wie geen computer heeft : Zavelvennestraat 63.

Vermeld je adres, geboortedatum, GSM-nr. en of je wel of niet 's nachts wil werken.

Iedereen schrijft persoonlijk in.

TEEN EN TANDER

Ooit, in een ver verleden, maar ik kan het mij nog herinneren alsof het gisteren was, vertelden mijn ouders zo even voor het slapen gaan een of ander verhaaltje. Soms van Hansje en Grietje of van de Zeven Dwerfen, soms ook een eigen verzinsel zoals Het Bos van Knageleintje of Het Porseleinen Ei. Die eigen verzonden vertelseltjes waren veel liever dan de toch wel gruwelijke verhalen van de grote sprookjesschrijvers. Meestal begonnen die leuke dingetjes met, “In de tijd dat de dieren nog spraken.” En als ik dan zo stilaan mijn oogjes sloot en weggleed naar dromenland, hoorde ik de dieren ook echt praten... Mooie tijd was dat! Nu ik zo ongeveer volwassen ben, weet ik natuurlijk dat die beesten nooit hebben kunnen spreken. Of toch?... Misschien?...

De tijden zijn veranderd. Sprookjes, wij geloven er al lang niet meer in. Bestaan ze nog wel? Vertellen, hoe ging dat weer? Nu zitten wij voor ons PC-scherm en we mailen naar onze familie-leden en vrienden. Of beter nog, wij chatten een ganse dag, zelfs met mensen die wij van haar noch pluim kennen. Kortom, wij zijn modern... Praten met mensen doen wij nog zo weinig mogelijk. Tijdverlies, weet je wel... Later, veel later, komt er misschien een nieuwe

generatie sprookjesschrijvers. Dat hoop ik althans. En waarschijnlijk beginnen die vertellingen dan met, “In de tijd dat de mensen nog spraken.”

Blijft uiteraard de vraag of onze nakomelingen überhaupt nog een tekst aan elkaar kunnen gepraat en/of geschreven krijgen. Wij spraken thuis “plat.” Nu heet dat dialect. Reeds in de lagere school leerden wij ABN. Nu heet dat AN. Maar hoe het taaltje heet dat men ons heden ten dage voorschotelt? Ik zou het niet weten. “Maja, tis al goe, hoer ekkik aa zegge, liert dan Vloms of kiekt ewa nor den TV, doar spreke ze tenminste en toal die iederien kan verstoan. Zelfs os mieniesters... We zen goe bezig...”

Misschien hebben jullie het ook gemerkt, de lente heeft dit jaar lang op zich laten wachten. En ik denk dat daar een simpele verklaring voor is. Namelijk de ophokplicht. Vorige jaren liepen onze kippen en dus ook onze haan rustig buiten in een voor deze dieren speciaal omheinde ren. Voor dag en dauw kraaide er ergens een haan. Al vlug volgde een concert van alle buurthanen en... even later kwam de zon op. Dit jaar moesten de kraaiers noodgedwongen binnen blijven. Of toch tenminste overdekt hun ochtendlied zingen. En ik denk

dat de zon deze hanenzang-in-mineur nauwelijks hoorde en zich al ogenwrijvend afvroeg of het nu echt of vals alarm was en zich, alvorens haar dagtaak aan te vatten, nog een even op haar andere zij draaide. En wij maar kou lijdten...

Zelfs de trekvogels stelden hun terugtocht uit het zuiden even uit. En “de vroege vogels” waren duidelijk het noorden kwijt want zij landden, bij gebrek aan beters, met z’n allen, of toch bijna, op de haan van onze eigen kerktoren. En dat anders zo schitterende beest draagt er duidelijk de sporen van. Werp in’t voorbijgaan maar eens een blik naar boven. Als je al zo hoog geraakt... Bijgaande foto is hopelijk duidelijk genoeg. Opendeurdag op het kerkhof... Ik vraag mij toch af of daar

veel volk gaat op af komen. Mij gaan ze daar in alle geval niet zien... Nog niet dadelijk hoop ik... Ik zal daar heel waarschijnlijk nog lang genoeg mogen “vertoeven.”

Of zou het een met het ander niets te maken hebben? Misschien is het alleen maar een scheve hersenkronkel van ondergetekende. Alhoewel, hij heeft het kiekje zelf genomen. Op de hoek van Putvennestraat en de Kempischesteenweg....

K.Rel

De jeugdclub heeft nu haar lokalen
en weet dat ze allemaal stralen
Maar minder content
is Jordens, die vent,
Die gaat zich nu oorstopjes halen!

Jacky Schildermans zal eind augustus 2006 zijn taak als zaalmeester van ontmoetingscentrum De Binder beëindigen na vele jaren intensieve inzet!

Wij zoeken één of eventueel meer geïnteresseerden om deze taak over te nemen vanaf 1 september 2006.

Hoofdbezigheid is het verhuren van feestzaal en vergaderzalen en alles wat daarbij komt kijken.

Je bent dus DE contactpersoon van De Binder.

Aan welke vereiste je moet voldoen?

Vrije tijd hebben en een groot hart voor Kiewit!

Wil je er eens over praten, maak dan een afspraak met Luc Geuens, voorzitter van VZW-Kiewit, op 011.24.13.44.

